

chờ ở ngã tư Đinh tiên Hoàng — Phan thanh Giản ? Ông Hoàng nhún đôi vai gầy :

— Với kế hoạch gài mìn « vát » họ định ninh giết được tôi. Nhờ cô cần nhờ tận rễ, nhân viên của họ trả hàng để phá vỡ hết cơ sở còn lại. Cô yên tâm, họ sẽ gặp một người đi binh-bịch và đội kết trắng. Người này sẽ dẫn họ vào Chợ Lớn. Trụ sở trong Chợ Lớn của ta đã được dọn đi từ trước.

Rồi ông tổng giám đốc cười mỉm :

— Đêm nay kẻ cắp bà già gặp nhau, họ sẽ tha tha hồ mà khóc.

Chú Sáu gia tăng tốc độ trên xa lộ Biên hòa rộng thênh thang. Qua khỏi cầu, xe hơi quẹo vào con đường đất nhỏ. Trời bắt đầu sáng mờ mờ. Ông Hoàng xuống xe. Lê Diệp nhanh nhẹn mở cửa chiếc Hinman sơn đen, cao lêu nghêu, vuông vức như cái hộp, đậu sẵn dưới cây kê rơm rã. Trong giây phút, chiếc Hinman cổ lỗ sĩ do Lê Diệp lái đã biến mất vào màn sương mù rạng đông.

Hoàng Hoa phải nhắm mắt lại vì ánh đèn măng-sông chiếu mãi vào mặt nàng. Gã đàn ông trán hỏi nhắc lại bằng giọng lơ lơ :

— Cô Hoàng Hoa, cô hãy khai hết sự thật, đừng bắt tôi phải dùng cực hình, dầu sao cô cũng là người đàn bà đẹp. Cô đáng sống hơn nhiều phụ nữ khác.

Hoàng Hoa cười nhạt :

— Tôi đã nói mà đồng chí vẫn không chịu tin tôi. Tôi là một đảng viên có nhiều thành tích.

Gã trán hỏi đáp bàn thình thịch :

— Tao cấm mày gọi tao là đồng chí. Mày là con gián điệp. Sớm muộn gì cũng mất xác.

— A, nếu ông đã biết tôi là gián điệp thì còn hỏi cung làm gì nữa. Sao không đem tôi ra bắn ?

— Hừ, đem bắn, mày nói dễ nghe nhỉ ? Tao phải giữ mày sống thêm ít giờ nữa để bắt mày khai những điều mày cố giấu.

Hoàng Hoa nín lặng. Nàng cúi đầu xuống, sửa soạn chịu đòn. Gã trán hỏi vụt đứng dậy, tát trái vào mặt nàng. Nàng vừa ngã xuống thì hần chồm tới đập tới lấp vào đầu nàng. Rồi hần dựng nàng dậy dấm liên tiếp như nhà võ sĩ tập quyền với bao cát.

Hai mắt nàng sưng húp, một giòng máu đỏ chảy xuống miệng. Mùi mặn của máu làm nàng say say. Nàng nằm sóng soài trên mặt đất, nửa tỉnh nửa mê.

Khi ấy điện thoại reo lên. Gã trán hỏi cầm nghe và gắt :

— Phải, chính tôi đây. Chính tôi ra lệnh bắt cô Hoàng Hoa. Hiện tôi đang lấy cung cô ta trong văn phòng. Không, thiếu tướng đừng ra bảo lãnh cũng không được. Thiếu tướng có dám ký giấy bảo lãnh một tên gián điệp nguy hiểm của địch không ?

Ở đầu giấy là tướng Trần Sâm Hấn đổi sang giọng van vỉ :

— Chắc đồng chí lắm. Hoàng Hoa là nhân viên trung thành Bất nằng, vô hình chung đồng chí đã chạm danh dự và uy tín của tôi.

— Nhiệm vụ tôi, tôi làm, tôi không có thời giờ nghĩ đến danh dự hay uy tín của ai hết. Tôi đang bận, yêu cầu thiếu trở g dành câu chuyện riêng này đến mai.

Gã trán hỏi dần ống nói xuống giá kêu rầm. Liếc thấy Hoàng Hoa thiem thiệp trên đất, hấn vỗ tay dôm dốp ra hiệu cho lính gác bên ngoài. Hai tên đeo súng chạy vào Hấn hất hàm :

— Mang đồ tra tấn ra đây.

Bỗng điện thoại lại reo. Tướng Trần Sâm kêu lại, hấn định gắt, song mới nghe được câu đầu, hấn đã thay đổi nét mặt. Hấn hỏi dồn :

—Sao? Vừa nhận được mật điện từ Sài Gòn? Dịch xong chưa? Bao giờ xong?

Điện thoại im lặng nửa phút đồng hồ Rồi gã trán hỏi nói tiếp :

— Đang dịch hả? Ờ được nếu trong năm phút nữa dịch xong thì tốt lắm.

Hấn quay ra phía 2 tên lính khệ nệ bưng một cái thùng lớn vào phòng, giọng kẻ cả :

— Thôi, cất đi. Khiêng nữ phạm nhân này vào sà lim, cùm chân nó lại. Nội đêm nay, khi nào xong việc hỏi tội nó cũng chưa muộn.

Gã trán hỏi đánh diêm hút thuốc, dáng điệu vô cùng khoan khoái. Đùng 5 phút sau, một nhân viên trình hấn đọc một mảnh giấy màu vàng dựng trong phong bì g'n xi niêm phong. Hấn nở nụ cười vênh vang, đoạn gặt gù :

— Dịp may đã tới. Phen này thiên hạ sẽ biết ta thắng hay lão Hoàng thắng.

Vàng trắng lười liềm bị mây đen che khuất vừa lộ mặt sau rặng núi. Văn Bình bàng hoàng nhìn những đám mây nhẹ như khói bay lững thững trên nền trời láng mượt. Tuy cơ thể mệt mỏi, chàng vẫn không nủ. Chàng cảm thấy cần phải thực đề đối phó với bất trắc.

Hồi tối Vương Sinh đến thăm chàng. Hấn đến với một gã lạ mặt. Trong khi trò chuyện, người lạ chỉ ngồi nghe mà không bình phẩm. Nửa giờ sau, Vương Sinh cáo từ hẹn gặp lại. Thái độ ồm ờ của hấn làm Văn Bình lo ngại.

Đứng sau cửa sổ, chàng lắng nghe tiếng động chung quanh. Ngoài tiếng hú của thú dữ, tiếng reo của suối, và tiếng ri rầm của gió thổi qua những lùm cây rậm rạp, Văn Bình chẳng còn nghe được âm thanh nào nữa. Song le chàng vẫn bồn khoăn. Chàng có ấn tượng là dịch đã phăng ra chàng.

Chờ mảnh trăng bị che kín, Văn Bình mời trèo ra ngoài. Chàng không xuống dưới nhà bàng

cầu hang gỗ. vì sợ phía ấy có linh gác. Chàng co chân nhảy xuống, nhẹ như lá rụng.

Chàng nằm áp mặt xuống đất để phân định động tĩnh. Đến khi chắc chắn không bị ai theo, chàng mới đứng dậy, men đường nhỏ vào rừng. Tiểu Doanh dặn chàng kỹ lưỡng: đường tuy xa song không thể lạc, vì hai bên đường đều trồng cây hồi. Mùi hồi thơm hắc sẽ giúp chàng khỏi lạc.

Mấy con khỉ bị quấy rộn giấc ngủ, kêu lên chút chút, rồi du cánh nọ sang cánh kia sột soạt. Muỗi bay vo ve vào mắt Văn Bình. Chàng rảo bước trên con đường đầy lá.

Theo lời Tiểu Doanh ban đêm trong khu này không có người gác. Tuy nhiên, chàng không thể ra khỏi mặt khu vì những đơn vị võ trang khi giờ nhẹ đóng sẵn ở ngoài. Tiếng suối reo đập vào tai chàng. Chàng đã làm quen với nhiều giọng suối, nhưng ít khi được thấy giọng suối nào nên thơ như suối Krê đang uốn khúc trắng trắng trước mặt.

Nước suối trời lạnh thì âm ảm, còn trời nóng thì mát rượi. Ngụp xuống suối người sẽ cảm thấy lâng lâng. Đứng trên bờ chàng có thể nhìn rõ lòng suối có những hòn đá sỏi tròn trịa và nhiều màu. Tiếng suối chảy róc rách, róc rách như bản nhạc luân vũ.

Đến một phiến đá trắng hình vuông, chàng đứng lại. Tiểu Doanh đã ngồi đợi. Nàng quần khăn

voan màu trắng trên đầu có lẽ để che sương. Quần áo nàng cũng bằng hàng trắng, bó sát lấy người. Nàng bắt tay chàng, dang điệu thân mật, như thể quen chàng từ lâu.

Dưới ánh trăng nhạt, Tiểu Doanh đẹp như giai nhân trong truyện cổ. Chàng không dám ôm chặt sợ nàng tan thành khói biếc, và hạnh phúc thiên tiên sẽ không còn nữa. Tiểu Doanh xiết chặt bàn tay nàng, giọng run run:

— Anh ơi, em sợ lắm!

Văn Bình cúi xuống hôn vào môi nàng. Nàng nhắm nghiền mắt tận hưởng những cảm giác cực kỳ mới lạ vừa như dây trong lòng. Văn Bình vuốt ve làn da trắng nõn của nàng:

— Tiểu Doanh, tại sao em sợ?

— Hoàng Hoa đã bị bắt.

Văn Bình đau đớnng người. Theo nguyên tắc tổ chức bí mật, Tiểu Doanh không biết Hoàng Hoa. Chàng bèn giả vờ:

— Hoàng Hoa nào? Có phải cô gái cùng đi với anh không?

— Còn ai vào đây nữa? Chị ấy đang bị giam trong trụ sở Hắc Y. Vương Sinh cho em biết Hoàng Hoa bị bắt về tội liên lạc với chính phủ Sài Gòn. Nghĩa là chị ấy là đồng chí của mình. Em tin là anh đã tiếp xúc với Hoàng Hoa từ trước.

Văn Bình thở dài:

— Vậy thì nguy. Liệu đêm nay, anh có thể

thực hiện được kế hoạch không?

Tiểu Doanh cũng thở dài:

— Em ráng giúp anh thành công. Bây giờ, mời anh đi theo em.

Nàng dắt tay Văn Bình thoãn thoát qua những bụi dứa dại. Nàng thuộc lau mọi lối đi nên mặc dầu bước thật nhanh nàng vẫn không hề vấp ngã.

Hai người tiến sâu vào cánh rừng tối om. Vàng trắng đã biến mất từ nãy. Nghe iếng động, nàng đứng lại, rúc vào người chàng. Phía trước, hấp thoảng trên nền núi trắng mờ mờ, Văn Bình nhận ra hai bóng người vác súng, đi đi lại lại. Lưỡi lê bóng loáng hiện rõ trong đêm tối.

Tiểu Doanh nói nhỏ:

— Đây là lối riêng vào hầm bí mật. Em biết cách mở cửa động, song anh phải hạ thủ hai tên lính gác.

Văn Bình nhớ đầu khỏi bụi cây, quan sát địa thế. Đối với võ sư dày kinh nghiệm trận mạc như chàng thì kẹp chết hai chữ mười địch thủ nữa cũng dễ như bỡn. Song chàng vẫn e ngại. Một khi phăng ra Hoàng Hoa, địch sẽ ngờ vực chàng. Yếu tố tất thắng về phần chàng phải là ra tay trước, và ra tay thật nhanh.

Văn Bình nắm rập xuống cổ ướt và bỏ bằng hai tay về phía lính gác. Chàng lượm viên đá, chờ cả hai quay lưng mới ném trúng thân cây đại thụ. Như có lò so, hai tên lính giật nảy mình, và chĩa

súng ra sau.

Chàng ném thêm hòn đá thứ hai. Một tên lên đạn vào nòng kêu xoạch rồi tiến về bụi rậm vừa phát tiếng động. Văn Bình nắm cách vụng gác chừng ba thước. Đợi một tên lách đi qua, chàng mới vùng dậy.

Văn Bình vung lên, nắm cổ tên lính, vật ngã xuống. Nạn nhân chưa kịp kêu thì chàng đã diễm huyết làm hẳn cứng đờ như khúc gỗ. Tên lính thứ hai lượn quanh quất hồi lâu không thấy gì, bèn cầu nhau quay lại vụng gác. Hai bàn tay cứng như thép của Văn Bình đã chờ sẵn và khép chặt lại quanh yết hầu.

Nạn nhân giãy đành dạch rồi nằm sóng soài trên nền đất ướt. Văn Bình nhớ đầu lên cho Tiểu Doanh nhìn thấy rồi khoát tay ra hiệu.

Mảnh trăng quái ác vừa từ đám mây đen ló ra, chiếu xuống cánh rừng khuya một màu trắng huyền ảo. Văn Bình thoảng thấy thân hình mảnh dẻ và mềm mại của Tiểu Doanh. Chân nàng bước trên thảm cỏ êm như ru.

Nếu không có nhiệm vụ quan trọng đợi chàng trong hầm bí mật thì Văn Bình đã reo lên như đứa trẻ được ăn bánh ngọt và nhảy xổ về phía nàng. Tiểu Doanh có một sức quyến rũ khác thường. Phải cứng bóng vía Lưu thì gần nàng mới không bủn rủn chân tay.

Trong khoảnh khắc, Văn Bình nhớ lại những

người đàn bà đẹp có chân trong tổ chức gián điệp của ông Hoàng. Bất cứ ở đâu, trên toàn thế giới, ông Hoàng cũng đều có tai mắt, và bàn tay hành động. Nhân viên của ông phần nhiều là đàn bà có nhan sắc khuynh quốc, khuynh thành. Văn Bình không hiểu ông Hoàng làm cách nào mà có thể khám phá và thu dụng được đạo binh vệ nữ độc nhất vô nhị này.

Tiểu Doanh dựa sát người chàng. Bỗng nàng hỏi :

— À, suýt nữa em quên. Tên thật của anh là gì nhỉ ?

Văn Bình phì cười. Nàng đúng là người đàn bà muôn thuở ! Hương vị ngắt ngáy của tình ái đã làm nàng quên hết. Nàng quên rằng nguy hiểm kinh khủng đang rình rập và có thể lát nữa đây chàng và nàng sẽ chết. Nàng không sợ chết, nhưng lại sợ không biết tên thật của chàng.

Văn Bình nắm bàn tay búp măng trắng nõn của nàng :

— Tên anh là Tùng Liêm.

— Không, em không muốn hỏi tên của gã đại tá Bắc Việt mà anh dội lốt. Em muốn biết tên thật của anh kia.

— Anh không nhớ tên thật là gì nữa.

Tiểu Doanh phụng phịu :

— Thôi, em hiểu rồi. Anh không thật yêu em chớ gì. Mai kia, công việc của anh hoàn thành

anh sẽ trở về Sài Gòn với hàng chục, hàng trăm người đàn bà đẹp khác, còn em thì trọn đời chôn sống trong xô rừng đầy muỗi và vắt này.

Văn Bình thở dài :

— Không phải thế đâu. Hai đứa mình ở trong một nghề mà tên tuổi chỉ là con số dè-rò to tướng. Trong chuyến đi này, anh là đại tá Tùng Liêm, mấy tháng nữa anh sẽ có thể là nhà báo, thầy thuốc hoặc tên côn đồ quốc tế. Cần biết tên nhau làm gì cho khổ. Chúng mình gặp nhau, vui bên nhau, dễ rồi mai kia. . .

Tiểu Doanh ghen ngào :

— Em hiểu, anh đừng nói nữa.

Văn Bình nin lặng nhìn vào khu rừng tối om. Dẫn thân vào nghề gián điệp hành động, chàng đã cam kết không bận tâm về đàn bà, dầu người chàng thương yêu tha thiết. Va trong nhiều năm, chàng đã giữ trọn lời hứa.

Bỗng Văn Bình giật mình.

Chàng nghe rõ tiếng ngựa phi lộp cộp trên đường đất. Tiếng ngựa lớn dần rồi im bật. Tiểu Doanh véo vào thịt chàng. Chàng ghé tai nàng thì thầm :

— Không khéo lộ mất. Em biết ai không ?

Tiểu Doanh cũng thì thầm :

— Không lộ đâu, anh đừng ngại. Em chắc là A Duyn.

— A Duyn là ai ?

— Hẳn là phụ tá cho trưởng ban Hắc Y.

— Em biết hẳn đến đây làm gì không ?

— Có lẽ hẳn vào hầm. Nhưng hẳn vào hầm hay đi đâu nữa chúng mình cũng không thể đoán tay thụ động, vì con ngựa của hẳn đánh hơi tài lắm.

— Nghĩa là A Duyn sẽ khám phá ra chúng mình ?
Giọng Tiểu Doanh hơi run :

— Em lo như thế.

Văn Bình đứng dậy. Hoa dạ hương từ rừng bên tạt vào mũi chàng mùi thơm ngào ngạt.

Con ngựa của A-Duyn hí lên, rồi đạp móng xuống đất thật mạnh. Văn Bình núp cách A-Duyn chừng 10 thước. Dầu ánh trăng không sáng lắm, chàng vẫn thấy rõ con ngựa lông trắng như tuyết của A-Duyn thuộc loại thú đất tiền. Với con ngựa quý này, chàng có thể ra khỏi mật khu R dễ như bỡn.

Con ngựa cứ rống lên và đập chân thành thạch, A-Duyn rút lưỡi kiếm ngắn đeo ở thắt lưng ra rồi múa lên. Ánh thép sáng ngời chiếu sáng một vùng. Quan sát cách xử dụng, Văn Bình biết A-Duyn là tay kiếm khách có tài. Chàng le lưỡi không hiểu sẽ đối phó cách nào trong khi tay chàng không có tác sát.

A-Duyn quát lên :

— Ở đâu ?

Hẳn nói bằng tiếng tàu trợ trợ, thứ tiếng khó nghe của người Triều châu. Có lẽ hẳn đang hỏi con ngựa. Con bạch mã ngẩng đầu về phía bụi rậm

Văn Bình núp.

A-Duyn thúc ngựa tiến lại. Văn Bình định tháo lui nhưng không kịp nữa. Trong vòng 5 thước, không còn bụi cây nào khác.

Nếu có chiếc gậy — dầu là gậy tre nữa — Văn Bình cũng có thể tìm kế hoãn chiến. Thừa cơ địch không đề ý, chàng sẽ tung gậy tấn công.

Chỉ còn 3 thước nữa thì A-Duyn tới chỗ chàng núp. Chàng thu hết sức lực vào hai chân, chờ đợi phương chém xuống thì nhảy chéo sang bên, rồi tùy phương đối phó.

A-Duyn rủa lên bằng tiếng Triều châu tục tữ. Hai thước nữa... Văn Bình nghe rõ tiếng reo của kim khí.

Chàng sửa soạn lăn tròn trên đất để tránh nhát kiếm sát nhân thì một tiếng rú nổi lên. Chàng vụt hiểu. Tiểu Doanh chờ A-Duyn sắp ra tay mới thè khai cứu chàng.

Tiếng kêu bất thần làm A-Duyn mất tinh thần trong một giây đồng hồ. Hẳn ngoảnh sang bên hữu, nơi phát ra tiếng rú của Tiểu Doanh. Nhanh như cắt, Văn Bình vùng dậy, bàn chân trái phóng ra như chớp. Món độc cước vốn là nghề « ruột » của chàng.

Nhưng chàng đã đoán sai khả năng né tránh của tên khách trú mập mập. A-Duyn chỉ đứng tới cầm Văn Bình, song bề ngang to hơn và dày hơn. Cái bụng nhiều mỡ chừng tổ lâu nay hẳn lười

luyện tập võ nghệ. Nếu siêng năng luyện tập không
hiều phần ứng của hãn còn nhanh đến đâu nữa.

Đối với tay mơ thì cái đá ghê gớm này đủ làm
vỡ bàng quang. Song A-Duyn lặng người, thoát khỏi
đồng thời giáng lưỡi kiếm tóa hào quang vào vai
chàng. Để lướt chàng phải chuyển mình thật lẹ,
và lựa thế bắt lấy lưỡi kiếm.

Thừa cơ A-Duyn mất tròn, Văn Bình tiến lên
một bộ, vung hai tay ra luôn một lúc. Tay tả của
chàng đánh vào đốc kiếm còn tay hữu xòe ra, đâm
vào giữa mặt A-Duyn. Hãn bị dồn vào thế tiến thoái
lưỡng nan : nếu cố giữ võ khí thì hai mắt sẽ bị
thương nặng, còn nếu bảo vệ hai mắt thì phải chịu
mất kiếm.

Lưỡi kiếm báu rơi xuống tảng đá trắng kêu
choang một tiếng. Giờ đây, hai con hồ đã ngang
sức. Văn Bình hơi quyền Thiếu Lâm tấn công A-
Duyn. Bị rớt kiếm, A Duyn hơi lưỡng cống nên
trong một vài giây đồng hồ chiêu pháp thiếu binh
tinh.

Hãn ôm ngang người Văn Bình, định bẻ gãy
xương vai. Văn Bình uốn lưng vọt lên rồi hạ xuống
đất, chân phóng ra. A-Duyn nâng tay gạt, khiến
Văn Bình bị ngã sóng soài. Tiểu Doanh che mặt
kêu lên :

— Trời ơi !

A-Duyn nhẩy lên ngực Văn Bình, bàn tay nắm
lại, sửa soạn phóng atemi cực hiểm. Hãn không

ngờ đó là kế mọn của Văn Bình, chàng giả vờ ngã
như danh tướng thời xưa dùng thuật đá dao để
đánh lừa đối phương. Và A-Duyn đã lút đầu vào
rọ, như con vật khờ dại.

Văn Bình bắt gọn bàn tay của A-Duyn, kéo
mạnh về phía sau. Chàng nghe rõ tiếng xương dốt
tay gãy kêu răng rắc. Xương ống tay của hãn cũng
bị giật ra khỏi bả vai. A Duyn nằm lăn chiêng trên cỏ
ướt.

Văn Bình tặng thêm một atemi vào giữa trán.
A-Duyn rú lên một tiếng xé lòng rồi lặng thình.

Ngoảnh lại, Văn Bình đã thấy Tiểu Doanh giang
tay chờ sẵn. Nàng ôm chàng, toàn thân run run,
không rõ run run vì sợ hãi, hay run run vì sung
sướng. Vàng trắng lại đi sâu vào đám mây đen.
Văn Bình hỏi nàng :

— Gần sáng rồi. Làm cách nào giấu được
xác A-Duyn ?

Nhìn đồng hồ dạ quang đeo ở cườm tay, nàng
đáp :

— Anh đừng ngại, giờ đây chúng mình xuống
hầm, lát nữa lên mang xác hãn ném xuống khe
cũng còn kịp chán.

Tiểu Doanh dẫn chàng vào một thạch động nhỏ
hẹp. Lối đi chỉ một người lọt. Bên trong, tối om
như hũ nút. Tiểu Doanh nói nhỏ vào tai chàng :

— Anh nên trợn trợn, Bên phải là vực sâu
Ngã xuống là hết.

Văn Bình rút đèn bấm. Ánh sáng xanh của ngọn đèn bút máy tí hon chỉ đủ giúp chàng nhìn thấy lờ mờ. Chàng hỏi :

— Dưới vực có gì không ?

— Có cá sấu.

Giật mình, chàng hỏi lại :

— Cá sấu à ?

— Thưa anh vàng. Dưới ấy, có khoảng 20 con cá sấu. Loại sấu này rất dữ. Thả con bò xuống chỉ một lát là hết sạch.

Tiếng gió xoăn qua lối vào chật hẹp rít lên từng hồi trong thạch động hun hút. Dội vào vách đá và luồn xuống vực thẳm, tiếng gió trở thành một loạt tiếng kêu thét rùng rợn. Nếu là người yếu bóng vía thì tóc gáy phải dựng ngược.

Con đường trước mặt dần dần nở rộng, ánh sáng không biết từ đâu chiếu vào làm quang cảnh bớt tối. Tiểu Doanh vịn vai chàng. Chàng nghe rõ hơi thở rộn rập của nàng. Tuy ở chốn rừng già, ngày đêm chung chạ với muỗi và thú dữ, nàng vẫn có một hương thơm kỳ lạ từ da thịt tiết ra. Mùi thơm này tho ng thoảng như nước hoa đắt tiền. Nó ngạt ngào bay vào mũi chàng, và thấm dần vào cơ thể chàng.

Ngáy ngất, chàng ôm gọn lấy nàng. Tiểu Doanh gõ ra :

— Đứng anh.

— Tại sao ?

— Em không biết nữa. Em sợ đêm nay là đêm cuối cùng của đời em... của đời chúng ta.

Hai tiếng « chúng ta », nàng nói bằng giọng ngọt ngào. Văn Bình mỉm cười :

— Ồ, em dị đoan quá. Tiếng cú kêu ngoài cửa động hồi này không có gì là gỡ. Ban đêm nghe cú kêu là thường.

Tiểu Doanh xoe bàn tay bịt miệng chàng. Một tiếng động lạ từ xa vọng lại. Văn Bình nín thin thít. Chàng tắt đèn bấm. Thạch động chìm vào cảnh tranh tối, tranh sáng rùng rợn.

Đứng một hồi không nghe động tĩnh gì hết, Tiểu Doanh mới bấm vào tay, ra hiệu cho Văn Bình tiến lên.

Hai người xuyên qua một thạch động khác, nước suối chảy cuộn rào rào. Đàn giới võ cánh xanh xạch bay từ tung. Văn Bình nắm tay nàng đi trên con đường trơn ướt như xoa mỡ.

Không hiểu vì xây chân hay cố ý nàng ngã nhào vào lòng chàng. Nàng ôm cứng lấy chàng, móng tay đâm vào da thịt khiến chàng rớm máu. Văn Bình cúi xuống, bắt gấp tia mắt sáng ngời của Tiểu Doanh. Tia mắt long lanh này chứng tỏ nàng yêu chàng tha thiết.

Đột nhiên nàng òa khóc. Văn Bình lấy tay bịt miệng nàng :

— Anh lam em buồn phải không ? Anh xin lỗi em.

Nàng đáp qua nước mắt :

— Không Em khóc không phải vì buồn bã mà vì sung sướng. Những ngày đầu ở mật khu R. em chán đời lạ lùng. Chán đời đến nỗi em muốn khóc cho vơi bớt phiền muộn mà không tìm ra nước mắt.

— Tại sao em chán đời ?

Tiêu Doanh im lặng. Văn Bình hỏi gặng :

— Em bị tình phụ, phải không ?

— Anh lầm. Em không thuộc loại đàn bà có thể ưỡng thuốc ngủ tự tử vì người yêu lấy vợ. Em bỏ cuộc sống thần tiên ở Sài Gòn vì em đã có lời nguyện. Cha em bị người ta giết chết. Mẹ em buồn mà mất. Mấy chị em dùm học lấy nhau, em là út, được các chị tận tiện nuôi ăn học. Em đậu một phần cử nhân thì được ông Hoàng tuyển dụng vào Tổ chức. Vốn ham phiêu lưu, em nhận lời liền. Em càng có lý do để nhận lời khi làm nghề này em có điều kiện báo thù cho cha. Cha em mất trong một bệnh viện nghèo nàn, trần nhà dột tứ tung, bốn bức tường lở hết vôi, quang cảnh âm đạm ấy suốt đời em còn nhớ mãi. Em nắm bàn tay đã lạnh của cha và long trọng hứa phục hận. Em phải giết bằng được kẻ đã giết cha em.

— Hắn ở trong R. ?

— Sao anh biết ?

— Nghe em nói, anh đoán ra ngay.

— Anh tài thật. Vàng, hắn ở trong mật khu R. và đang giữ một chức vụ vô cùng quan trọng.

— Anh biết rồi. Tên hắn là Vương Sinh. Đại tá Vương Sinh.

Giọng Tiêu Doanh run run trong sự kinh ngạc :

— Trời, sao anh lại biết hắn là Vương Sinh ? Anh biết sao chưa chịu nói với em ?

Văn Bình xiết chặt bàn tay mồm mím của nàng :

— Cũng như hồi nãy, anh chỉ đoán phỏng đấy thôi. Sở dĩ anh phăng ra vì anh không thể tin được một người như em lại chịu làm tình nhân của Vương Sinh. Đành rằng em yêu hắn vì công việc đòi hỏi, song anh có linh tính là em còn theo đuổi một mục đích khác.

— Vương Sinh còn sống, em chưa thể quay về Saigon.

— Hắn chỉ còn sống mấy giờ đồng hồ nữa. Em sắp hạ thủ hắn.

— Vương Sinh rất giỏi võ, em không giết hắn được đâu.

— Sau bao năm chờ đợi, em chỉ mong có giờ phút này. Giết hắn tuy khó mà dễ. Nhưng thú thật với anh, trước kia, em cho là dễ vì sau khi hạ thủ hắn em dự định quyền sinh để khỏi bị bắt. Nhưng giờ đây...

Văn Bình, giọng võ vè :

— Em yên tâm. Để anh lo liệu cho.

Hai người đi sâu vào bên trong. Ánh sáng mỗi lúc một rõ. Văn Bình nhìn thấy một tấm bảng lớn đóng vào vách đá, bên trên có giòng chữ :

« Vô phận sự không được vào lối này ».

Văn Bình quay lại nhìn Tiểu Doanh hỏi ý kiến. Nàng khoát tay ra hiệu cho chàng rẽ sang bên trái. Đều khúc re, nàng bảo chàng :

— Hết khuỷu này, sẽ đến phòng thường trực của ban phòng vệ. Trong phòng, có 3 người, một sĩ quan và hai tên lính. Họ được vũ trang súng tiểu liên, và bắn rất trúng. Chúng mình phải hạ thủ cả ba mới có thể lọt vào phòng lưu trữ tài liệu.

Văn Bình lắc đầu :

— Còn hệ thống báo động ? Viện binh ập tới, chúng mình sẽ hết lối thoát.

— Em đã biết nơi đặt nút chuông báo động. Bây giờ, em đi trước.

— Còn anh ?

— Anh cứ đợi em ở đây. Năm phút nữa, em sẽ quay lại.

Không đợi chàng đồng ý, Tiểu Doanh đã thoăn thoắt tiến vào bóng tối óng ánh của thạch động. Tiếng chân của nàng vang dội trong đêm khuya.

Chàng nghe tiếng quát :

— Ai đó ?

Rồi tiếng của Tiểu Doanh, do vách đá dội lại :

— Tiểu Doanh đây.

Văn Bình hiểu ngay. A-Duyn thường đưa Tiểu Doanh vào thạch động này tình tự. Và có lẽ nàng sẽ dùng mỹ nhân kế cả với tên sĩ quan chỉ huy

ban phòng vệ thường trực.

Chàng cảm thấy nóng mặt khi nghĩ đến một bàn tay thô bạo vuốt ve tấm lưng mềm mại của nàng. Đột nhiên chàng xấu hổ. Chàng ghen chăng ? Nếu ghen thì chàng đã yêu nàng thật sự. Chàng tự nhủ :

— Minh vô lý quá ! Không chủ tâm yêu người ta mà lại bắt người ta phải hoàn toàn thuộc vào quyền sở hữu của mình !

Ánh đèn măng sông hắt ra phủ phàng, làm Tiểu Doanh nheo mắt. Nàng nhận ra gã thanh niên si tình từng nuốt nước bọt ừng ực khi thấy nàng khoác vai A-Duyn vào thạch động. Hắn mừng rú :

— Tiểu Doanh ! Cô vào đây làm gì ?

Nàng mỉm cười, không đáp. Nàng cố tạo nụ cười thật quấy rầy. Cùng với nụ cười mời mọc, nàng dùng tia mắt trơn trượt ngăm bảo với hắn rằng nàng mạo hiểm vào đây để gặp hắn. Sự im lặng của nàng còn đắc lực hơn ngàn lời nói tỏ tình. Liếc qua, hắn vụt hiểu. Nàng lừ mắt ra hiệu, hắn đeo khẩu tiểu liên số viết lên vai, rồi ra lệnh cho hai tên lính ở lại trong vụng gác. Khi ấy, Tiểu Doanh mới có dịp quan sát vụng gác. Đó là một căn phòng hẹp xây gạch, cửa bằng gỗ lim dày. Trong phòng vẫn vẹn có ba cái giường tre, và cái bàn mộc, bên trên la liệt máy điện thoại.

Một tên lính hỏi :

— Trung úy vắng mặt bao lâu ?